

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

יב.

עין משפט
נר מצוה

עט א מײַ פֿיח׳ מהל׳
 איזשט הלכה י
 טוש״ע האָ״ע סימן סח
 סעף ט:
פ ב ג ד ה ו מײַ פֿט״ו
 מהלכות אסורי ביאה
 הלכה יא ופ״ח הלכה יג יד
 סמג לאזין קבל טור שו״ע
 שם ס׳ ו סעף ז׳
פא ו מײַ פֿכ״ב שם הל׳
 ג סמג לאזין רכו
 טוש״ע שם סימן כב סעף
 ז׳

תוספות ר"ד (רמבם)
 רבנו דאמרי בין הכיזר
 כל לא הכיזר בה תחובה
 מנה וכנסה בחזקת תחילה
 ותמצאת בעולה אין לה
 חלק בשלמה ר"ד לא אמר
 כר"י דאק' מקו' לה כי כרבנן
 ר"י כמנה לא ליה: עמ' כמנו'
 וקדתי ח"י כבא כמנו'
 בליתנה דמנו' דמנה
 מרת משה' נאסתי' נאסתי'
 וכ' והוא אומר לא כי יהיה
 מקיח' מיקח מוקד ומקד
 בעולה לגמרי משמע ואי
 לא כלום אלא ר"י מ"ס
 לא אמר כר"א קסבר כנסה
 בחזקת תחילה והלכת'
 בעולה יש לה כתובה מה
 האזרח אומר מנה ודיא
 אומרת מנה אמ' איכא בין
 שנתנה לשנתיה והלכת'
 אר' דקיימי רבא ורב
 אש' כותיה דכנסה בחזקת
 תחילה ותמצאת בעולה
 אין לה כלום כדרכיבנו
 העיל' ובמכות ע' נמי
 הלכת' רבנן דאמרי נמי
 אר' אר' אומר מרת עס'
מרת ר"י אומר מרת עס'
 מה שבו של ר' אש'
 פלוג' וכן הוא ר"י אש'
 אומרים נאמנת ר"י אומר
 לא פיה אנו חיי' אלא
 ה"י חזקה בעולה נתנן
 ולממזר ע' שתיבא ר"א
 לדבריה היתה מעוברת
 מה שבו של עובד ה'
 אר' פלוג' וכן הוא
 ר"א אומרים נאמנת
 ר"י אומר לא פיה אנו
 חיי' אלא פיה אנו ח' בחזקת
 מעוברת מנתן וממזר ע'
 שתיבא ר"א לדבריה:
 וכן הוא ר"י מיתחל ו'
 חק' כמס שפיה נאמנת
 להלוק העובר בחזקת
 נתן אלא בחזקת כנס'
 שאם הוא בת תשע'
 לכהונה: אמ' מרת
 אומר נסתר ואצ"פ
 שלא ראה שפיה
 פסולה לכהונה ר"י
 דקלקל' שפיה
 ביחוס ר"א אמר נבעול
 בשלמה לדבריה חיי'
 וקדתי בעולה אלא ר"א
 מאי מדברת ליטענא מעלי'
 כדתיבא חק' ומתחיה ע'
 וגו' פ' אש' שמיש'
 בלשון איכיל' בשלמה
 יתורו ויהי בשמור אר':

רַב אִמִּי אָמַר נִבְעָלָה. אֲזַל נִסְתַּרְהָ מוֹדֵה ר' יְהוֹשֻׁעַ דְּנִלְמַנְתָּ לּוֹמַר
לְכָשֶׁר נִנְעַלְתִּי בְּמִגְדּוֹ דְּלִי צִינָא אֲמַרְהָ לֹא נִנְעַלְתִּי וְחַ"ת וְהָא רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ לִית לִיהּ מִגּו גְּבִי מִשְׁאֲרִסְתִּי נִלְנָסְתִּי וְיֵשׁ לוֹמַר דְּהִסֵּס לִי הוּא
מִגּו גְּמִזֹּר דִּהּ אֲפִילוּ אֲמַרְהָ מוֹכֵת עַץ אֵינִי וְלִנְלָמְנָת לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
כְּדִתָּן בְּנִמְנָנִי וְיֹאנָן קָרִי לִי מִגּו אֲלֵא
לְפִי שֶׁהִיא *טַעְנָה מַעֲוֵלָה צִיּוֹמֵר:
חֲדָא לְהַכְשִׁיר בֵּהּ וְחֲדָא לְהַכְשִׁיר
בְּבִתָּהּ. וְלִרְבִּי מְרִוּיָּהּ חֲדָא
לְהוֹדִיעַ כְּחַ דְּרַבִּי גְּמִלְאֵל וְחֲדָא
לְהוֹדִיעַ כְּחַ דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
דְּרַבִּי הַמְכַשִּׁיר בֵּהּ פּוֹסֵל בְּבִתָּהּ.
וּמַעֲזֹרֶתָ דִּנְקֻט מִשּׁוּם

לישנא מעליא: ואין אוסרין על
היחוד דלא רבי' יהושע' מימא
לרשב"א דלועירי (נמי) דאמר נסתרה
איירי כגון דמודה היא שנבעלה דאי
אמרה לא נבעלתי אס' כן הו' ספק
ספיקא דמכשירי רבי' יהושע דלאמר
לקמן ההם ספק ספיקא ויש לומר
דלעולם איירי דקאמרה לא נבעלה
וחשיב ליה חדא ספיקא משום דלין
אפוטרופוס לעריות אכל קשה דבעדי'
משמע ברית פירק שני (לקמן 10.) דאיירי
נבעלת דקאמר הניחא לועירי דאמר
מאי מדברת נסתרה דמגו דאי נבעל
אמרה לא נבעלתי מהימנא כו' לכן
נראה דפריך לועירי דבספיקא חדא
אסרין לה והא' יחוד דלשת אסר
דספיקא חדא היא ואין אוסרים על
היחוד וק"ל דלכאורה נראה דיחוד
איחוד פריך דמפריך לועירי ולא לרז
אס': **מעלה** עשו ביוחסין: מימא
דמשמע דלין אוסרין על היחוד איירי
בשעת איש ולא בפניהו ובסוף קדושין
(דף פא.) ויש מוקין על היחוד
דיוקא בפניהו אכל בשעת איש לא
דלתא מוזיא לעו על צניה ופאי' למר
זוטרא דמלקין ומכריז בשעת איש
מודה דפניהו נמי איירי ואור"ת
דאף על גב דמלקין על היחוד איירי
בפניהו אין אוסרין על היחוד לא איירי
אלא בשעת איש ווא"ת והא' אמריין
בפ' תבא דנדרים (דף פא.) גבי ההוא
נזאף דעילי לגבה דהאיזא שעתא אמר
ליה נושא' למיכיל מינהון דטעמניהו
חויא אמר רבא איתתא שריא אס'
איתא דעבד איסורא ניחא ליה דלימות
משמע דאי לאו האי טעמא היתה
נאסרת על ידי יחוד ויש לומר דנושא'
שאני וה"ר יוסף דשליטן מייך דלין
אוסרים על היחוד איירי בפניהו כמו
מלקין על היחוד ולא איירי לכהונה
אלא אין אוסרין אותה לצנו
כשתאין עס אצוי לרבי יהודה
דאסר באנוסת אצוי (יבמות דף טז.):

השצתנו

ה' לי ה' חדא להכשיר בה וחדא להכשיר בבתה ^(ט) הניחא
 נשיר בה מכשיר בבתה אלא למ"ד לדברי המכשיר בה
 למימר רב אסי סבר כמ"ד לדברי המכשיר בה מכשיר
 ביי לזעירי דאמר מאי מדברת נסתרה וא"ר יהושע לא
 לקון על היחוד ואין אוסרין על היחוד לימא דלא כר"י
 עלה עשו ביוחסין מיתבי ראוה שנכנסה עם אחד לסתר
 אן

הואיל דהוה לה חוקה דכשרות מעיקרא אמרי אוקמה אחוקה
לא: הניחא למ"ד כו'. לקמן בשמעתין [ע"כ]: מאי איכא נמימא.
על היחוד. מכת מרדות: ואין אוסרין. אשה על צעלה בשביל
ה צנצעלת: ציוססין. צהורה: לספר. משמע יחוד צעלמא:
לחורה

דא"כ. דרז נחמן לא מיתוסס כרבן גמליאל אלא כרבי יהושע קשיא
הלכתא אהלכתא: **ביתני** דרוסא איש את. קודם שרקסתיך:
גבמ' טענתייהו במאי. מה היא תובעתו ומה הוא רוצה ליתן:
במאתים ומנה. היא אומרת מוכת עץ אני ויש לי מאתים ואע"פ שלא
הכרת בי והוא אומר דרוסת איש את
האין לך אלא מנה וקסבר כנסה בחזקת
בטולה ומנמאת בטולה יש לה כתובה
מנה: **במנה ולא כלום.** היא תובעת
מנה והוא אומר אין לך כלום: **סבר**
למי. מנא דמנתי? דלילו רבי ויחנן לא
שביק רבנן ועבד כר"מ: **קסבר.** ר'
ויחנן כנסה בחזקת בטולה ומנמאת
בטולה יש לה מנה הלכך על כרחך
מוכרת עץ דמנתי? ר"מ היא דאמר
מאתים והוא אומר דרוסת איש את
ויש לך מנה דאי רבנן היא לא תבעה
אאלא מנה והוא אומר דרוסת איש את
ויש לך מנה מאי איכא דין טענאת
היה ויחנן אמר במאתים

דאמיר בין הכיר בה ורבי אלעזר אומר במכרנן דאמרי בין הכיר מנה בשלמא ר' אלעזר דקא מוקי לה כרבנן אומר כר' אלעזר קסבא ונמצאת בעולה ויהא קאמר מנה והיא בין טענה ידידה למע אלעזר היינו דקתני תחבר חמא וחדא לאפוקי א"ר ששת אלא לר' יהודה להודיעך כחו דרבן ג' כחו דרבי יהושע קמיי יהושע דאף על גב דמיהיבנא בתרייתא גמליאל דאע"ג דליכא מתני' ראוה מדבר מה טיבו של איש זה רבן גמליאל ורבי אלעזר יהושע אומר לא מפיי בחזקת בעולה לנתת ראייה לדבריה והית מה טיבו של עובר זה רבן גמליאל ורבי אלעזר יהושע אומר לא מפיי בחזקת מעוברת לנתת

ראיה לדבריה: **גמ'**
אמר נסתרה רב אסי
לזעירי היינו דקתני כ
מאי מדברת **ל** לישנא
ומחתה פיה ואמרה
לזעירי היינו דקתני ר
אלא לרב אסי תרתי ל
לבאן ואמר לדברי הה
פוסל בבתה מאי איכנ
בבתה א"ל רב פפל ל
מדימנא האמר רב **י**
אפי' תימא ר' יהושע **ס**

ונקציה משגשג לכהונה לראש דאי אשמועינן בדידה הוה אמינא איז וואל תפסילנה מספק אצל עוזר דלא הוה ליה חוקה דכשרות איז ומרמי להשכיר צה למה לי כיון דמסדרת דכרזה שנעלה: מלי יחוד בעלמא: לימא דלא כרבי יוסעבד. דמשום יחוד מחזיק כחובתה מאתים וכנסה בחזקת בתולה ונמצאת בעולה כחובתה מנה חלקך ע"כ מוכח י מאתים והוא אמור דרוסת איש את ואין כל אלא מנה דאי רבנן היא לא טענה טענה דדילי לטענה ירידה במנה טענה לו ומנה מודה לה ופי' [תמורה] סבר לה כדאמר ר' יוחנן ו' אשביס כ"מ ורש"י סבר במנה ולא כלום סבר לה

מסורת הש"ס

- [illegible]

תורה אור השלם

1. כִּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מִנְּאֻפֹּת
אֹכֵלָה וּמַחְתָּה פִּיהָ
וְאָמְרָה לֹא פָעַלְתִּי אֵין:
מִשְׁלִי ל כ

גליון הש"ס

מתני' לנתין ולממור עי'
גיטין פט ע"א תוס' ד"ה
בעולה ובמהרש"א שם:
תוס' ד"ה רב אמי וכו'
מענה מעולה ביותר. וכ"כ
הרשב"א קדושין דף ג ע"א
ד"ה הא:

מוסף רש"י

היא אורמת מוכב עץ
אני. הנוטל את השלש
בזקוקים, הנוטל ולא ממת
לה בחולים, היא אורמת
מוכב עץ אני כי (ע"ד)
(א') שנתקע על עץ באומ
מקוט (ע"ד א') כי באומ
הכיר בה. שנקמה וכב
לה כחונה היה יודע שא
מוכב עץ (ע"ד א')
איש פליגס וכו'ן הוא.
כלומר מיתוס הוא (קדושין
(ד.) לישנא מעליא.
שמהו ודך נקי העת
לספר בלשון נקיה (פסחים
(ג.) מלקין על דף היחוד.
מדות, ואין אורסין.
אשז איש על ענלה מחמת
יחוד (קדושין א').

תוספות רי"ד

דא"כ קשה הלכא
אלהכא דייקאן הלה
כ"נ דר' ריב"ל, ובתא חכא
ר"י אמר שמואל חלה
כ"נ ש"י **מתי** ה
כ"נ ש"י אמר ר' אומריס
איש את ר' יו"ר אומריס
נאמנתו ר' אומריס לא
איש ח"ן אלא ה"ו בחוקת
דרוסא איש דע שטביא
וראה לדרבתי: טעמיה
במא, פי' מה ח"ן ורעו
מזה הוא רוצה ליתן
ויתון חמא מאתיס ומה
פ' ה' אומריס מוכח ע"פ
אני ויש ל' מאתיס וצ"ע
אש הכותב כי הוא אומריס
דרוסא איש את ר' יו"ר
אלא מנה ונסכה בחוקת
בחלה ומצאנו בעולת
הח חכונם מה וסביל
ה"ר אמר מוכח ע"פ